

RECULL DE PREMSA

17/02/2015

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

32

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
17/02/15	La Junta General del Principado aprobará esta semana una nueva ley: la que regula los colegios profesionales de periodistas / LA NUEVA ESPAÑA	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
17/02/15	EL BARÇA CANVIA DE COMPANYIA I TRIA TELEFÓNICA. El club deixa Mediapro i rebrà 140 milions d'euros pels drets televisius d'un any / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	8	1
17/02/15	PERIODISTAS, «A LOVE STORY». Kosmopolis dedica su próxima edición a los nuevos caminos del reporterismo / LA RAZON (ED. CATALUNYA)	9	1
17/02/15	Don Felipe y Doña Letizia entregaron los treinta Premios Nacionales de Cultura / ABC (EDICION NACIONAL)	10	1
17/02/15	MARTÍN CAPARRÓS, HISTORIADOR, ESCRIPTOR I PERIODISTA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	11	1
17/02/15	MOVISTAR TV ARREBATA A MEDIAPRO LOS DERECHOS DE TELEVISIÓN DEL BARÇA / EL ECONOMISTA	12	1
17/02/15	'E-SPORTS', UN NEGOCIO QUE MUEVE 18.000 MILLONES / CINCO DIAS	13	1
17/02/15	XAVIER VINADER MOSTRA LA CARA MÉS FOSCA DE LA TRANSICIÓ EN UN DOCUMENTAL DE TV3 / DIARI DE SABADELL	14	1
17/02/15	INFORMACIÓN PÚBLICA VS. TELEVISIÓN PÚBLICA, POR JAVIER MONTALVO / EXPANSION	15	1
17/02/15	MOVISTAR GANA A MEDIAPRO LOS DERECHOS DEL BARÇA / EXPANSION	16	1
17/02/15	L'ART DE LA FICCIÓ per PERE CASELLAS Portaveu del PSC / SETMANARI DE L'ALT EMPORDA	17	1
17/02/15	Deu milions d'usuaris al mes avalen el projecte del mitjà natiu digital Quartz, creat el 2012. L'APOSTA PEL MÒBIL I LES XARXES / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	18	3
17/02/15	TV3 DÓNA VEU AL COMPROMÍS PERIODÍSTIC DE XAVIER VINADER / EL PUNT AVUI	21	1
17/02/15	AHORA COPENHAGUE, EDITORIAL / EL PAIS (ED. NACIONAL)	22	1
17/02/15	'LA VANGUARDIA' TORNA A APUNTALAR PEDRO SÁNCHEZ / ARA	23	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
17/02/15	FELIP PUIG A LA PORTADA DE 'LA RAZÓN' per lu Forn / ARA	24	1
17/02/15	EL LECTOR EXPOSA: TV3 ELIMINA EL PODCAST / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	25	1
17/02/15	EL PP DICE QUE "LOS TELEDIARIOS DE RTVE AHORA SON OBJETIVOS" / EL ECONOMISTA	26	1
17/02/15	EL PP DEMANA MULTES A LES TV QUE VULNERIN L'HORARI INFANTIL / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	27	1
17/02/15	MEDIASETFAFORA EL PERIODISTA RAMÓN FUENTES / SEGRE	28	1
17/02/15	LA GENERALITAT MANTÉ LA TAXA DEL CINEMA / REGIO 7	29	1
17/02/15	MÉS ENLLÀ DE LES ONES per Dolors Reig / DIARI DE GIRONA (L'AULA)	30	2

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

La renovación del consejo de la RTPA queda para la próxima legislatura

El Parlamento regional aprobará esta semana tres leyes por la vía legal más rápida

Oviedo, J. A. O.

La Junta General del Principado aprobará esta semana en sesión plenaria y por el método de lectura única tres nuevas leyes: las que regulan, respectivamente, los colegios profesionales de periodistas de Asturias y de terapeutas ocupacionales, y la que regulariza las cantidades abonadas al personal docente no universitario incluido en régimen de pago delegado. Este fue uno de los acuerdos adoptados ayer en la junta de portavoces del parlamento autonómico, que, por contra, no abordó la designación de los miembros del consejo de administración de la Radio Televisión del Principado (RTPA), ni tampoco la de su director general, algo que debería de realizarse de acuerdo con la nueva ley que regula el funcionamiento del ente público de comunicación. El asunto queda pendiente para la próxima legislatura, según anunció el portavoz de IU, Aurelio Martín, que reconoció haber mantenido negociaciones sobre este particular con el PSOE, que, finalmente, no pidió que se incluyera la cuestión en el orden del día del Pleno.

Si para Aurelio Martín renovar ahora la cúpula de la televisión autonómica "podría ser legal, pero no oportuno", para el diputado de UPyD, Ignacio Prendes, tampoco tiene sentido abordar estos nombramientos en los estertores de la legislatura autonómica. En todo caso, el diputado del partido de Rosa Díez aprovechó para reiterar su desacuerdo con una ley que, a su juicio, propicia el "control partidista" de la RTPA.

Además, en el Pleno de esta semana habrá una interpelación de Izquierda Unida a la consejera de Bienestar Social, Graciela Blanco, acerca de la reforma de la nueva ley de Servicios Sociales. La coalición también presentará una proposición no de ley por la que insta al Ejecutivo regional a dotar al personal necesario para la apertura de residencias de ancianos que están pendientes. A este respecto, Martín recordó que hay 1.600 personas en lista de espera para estos establecimientos.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

FUTBOL ▶ LA SITUACIÓ BLAUGRANA

El Barça canvia de companyia i tria Telefónica

El club deixa Mediapro i rebrà 140 milions d'euros pels drets televisius d'un any

MARCOS LÓPEZ
BARCELONA

El Barça ha decidit canviar de companyia. Abandona Mediapro, segons va comunicar la junta ahir després d'una reunió, i escull Telefónica per gestionar els drets televisius de la pròxima temporada, la 2015-2016, l'última en què es podrà negociar de manera individual perquè a partir d'aquella data es farà de forma col·lectiva a través de la Lliga de Futbol Professional. Després de llargs mesos de debats i negociaci-

ons amb les dues companyies, el club ha escollit deixar Mediapro, el seu tradicional soci en assumptes televisius des de l'època en què Joan Laporta era president, i emprendre una nova etapa amb Telefónica per un any, per la qual rebrà 140 milions d'euros.

El Barça va anunciar aquest acord en una llarga nota oficial en què no va especificar, no obstant, cap quantitat, tot i que sí que va informar d'un acord amb Telefónica «per a les tres pròximes temporades com a partner regional per a l'Amèrica Llatina», a més de «l'explotació del canal de televisió Barça TV».

TRUCADA A BARTOMEU // Just quan s'esgotaven els mesos finals del contracte amb Mediapro, la directiva es va reunir per abordar aquest assumpte capital per a l'economia del club. Es tracta de la font d'ingressos més transcendental del Barça, perquè suposa el doble de diners que la resta dels altres socis comercials que giren al voltant de la institució. A inicis d'aquesta temporada, Antoni Rossich, llavors director general del Barça, tenia pràcticament tancat l'acord amb Jaume Roures, responsable de Mediapro, però una trucada de César Alierta, president de Telefónica, a Josep Maria Bartomeu, president blaugrana, ho va canviar tot.

A partir d'aquella trucada, el Barça va connectar més amb Telefónica, que s'ha bolcat en la contractació de drets esportius. Curiosament ha sigut Rossich qui ha portat sempre el pes de les negociacions, malgrat que va ser acomiadat per Bartomeu al desembre. La companyia telefònica ja té els drets televisius del campionat mundial de motociclisme compartits amb Mediaset, i també tindrà el

▶▶ Messi, perseguit per una càmera de televisió, el mes de gener passat, a Riazor.

bàsquet

SUPORT A UNA INICIATIVA PAPAL

El Barça de bàsquet lluirà a la samarreta el logo de Scholas Occurrentes durant la fase final de la Copa, que es disputa a Gran Canària a partir de dijous. Es tracta d'una entitat social promoguda pel papa Francesc, des de la seva etapa com a arquebisbe de Buenos Aires, que té com a objectiu crear una xarxa mundial d'escoles per compartir projectes educatius. El Barça es va comprometre a col·laborar amb aquesta entitat en el marc d'un acord firmat recentment pel club blaugrana i el Vaticà.

control sobre la fórmula 1, un cop expiri el contracte actual que mantenen Antena 3 i TV-3. Tot sota la marca Movistar TV. Ara, a més, entra per la porta gran al futbol a l'aconseguir el contracte del Barça després del seu frustrat desig d'aconseguir els drets de la Champions, que finalment es van quedar Antena 3, TV-3 i, precisament, Mediapro, també per 140 milions d'euros fins al 2018.

SENSE FAUS A LA REUNIÓ // La decisió del Barça es va prendre en la reunió de la directiva, a la qual no va poder assistir per motius professionals el vicepresident econòmic, Javier Faus, encara que sí que va estar en contacte telefònic amb els seus companys de junta. Així que es va acabar, Bartomeu va agafar el mòbil i va trucar a Roures, responsable de Mediapro, per comunicar-li que s'havia rebutjat la seva oferta perquè el club entenia que era molt millor la de Telef-

nica. «El Barça ha actuat de manera deslleial amb Mediapro», va argumentar ahir Roures en declaracions a 8TV. «La nostra oferta era millor en termes econòmics, és indiscutible. El Barça ha pensat que era millor firmar amb Telefónica, la tercera operadora del món, que amb quatre catalanets», va afegir molest per haver-se trencat el pacte que tenia amb el club blaugrana des de la temporada 2008-2009.

Ara, el Barça ha canviat de companyia en l'últim any en què ho pot fer, perquè després els drets es negociaran col·lectivament amb la Lliga Professional. «Amb aquest acord –va informar la junta en la nota oficial– s'aposta per una companyia líder en el sector a nivell global i amb una clara orientació a la innovació», considerant-ho «estratègic» per a l'impuls del club, que agraeix a Mediapro «la col·laboració al llarg dels anys en què ha estat lligada al Barcelona».

ELS INGRESSOS DEL BARÇA PER TV (2015-16)

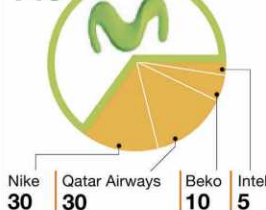
XIFRES EN MILIONS D'EÚROS

140+
milions per drets de televisió

- ▶ Barça TV
- ▶ Patrocini regional a l'Amèrica Llatina

Així queden els patrocinadors del Barça

Movistar 140

Ingressos per partit

Premier League	10,7
Barça	3,6

les claus

1 Gir inesperat a un contracte tancat

El contracte entre Mediapro i el Barça estava pactat, segons va explicar Roures, des del mes de setembre passat. Tenia, segons el responsable d'aquest operador televisiu, fins i tot «una mosca» en el document. Però la intervenció d'Alierta, el president de Telefónica, contactant de manera directa amb Bartomeu, va provocar un inesperat gir en l'escenari dels drets televisius del Barça. I ahir es va oficialitzar el nou pacte amb el club blaugrana per un any, l'últim que es podia negociar individualment.

2 Telefónica entra per la porta gran al futbol

Després d'entrar al món del motor i abocar-se en l'adquisició de drets esportius, Telefónica irromp ara en el futbol. Hi arriba de la mà del Barça (ja té també el Celta i la Reial Societat), un dels clubs més importants del món, que té Messi i Neymar com a banderes icòniques, amb capacitat per arribar a una audiència global. D'aquesta manera, Telefónica debuta al Camp Nou obtenint l'exclusiva televisiva com a entrada a nous projectes i posicionant-se per lluitar pels drets de la Lliga a partir del 2016.

3 Mediapro acusa de «deslleial» el Barça

«Si no hi hagués eleccions, les opcions potser haurien sigut unes altres», va revelar Jaume Roures, responsable de Mediapro, convençut que la imminent cita amb les urnes al Barça (serà a final de temporada) ha condicionat la decisió del president Bartomeu, amb qui no s'ha assegut «ni una vegada» per negociar en aquests llargs mesos de converses. «Ens han dit que com que era només un any, que no ens perjudicava tant», va comentar Roures, insistint que el Barça havia actuat «amb deslleialtat».

4 Un pacte comercial per a Amèrica Llatina

No tan sols és la cessió dels «drets audiovisuals per a la temporada 2015-2016», com ha informat el Barça en un comunicat, sinó que l'acord amb Telefónica té també dues potes més molt importants: l'explotació de Barça TV, el canal del club, mantenint «el seu format i potenciant els seus continguts», i a més serà patrocinador regional per a l'Amèrica Llatina fins al 2018 incloent-hi Mèxic, tenint com a pilars els jugadors sud-americans de primer nivell: Messi, Suárez, Neymar, Bravo, Alves i Mascherano.

5 Negociació col·lectiva el 2016

El Barça escull Telefónica en l'última possibilitat que té de fer-ho individualment. Un cop acabada la temporada 2015-2016, els clubs hauran de gestionar els drets televisius de manera global, com ja passa a la Premier, entre altres grans lligues. Podria, per tant, donar-se el cas que d'aquí un any el club estigués una altra vegada associat a Mediapro, que lluitarà per aquell contracte, igual que Telefónica. En aquella ocasió, serà una comissió de la Lliga qui prengui la decisió final.

Periodistas, «a love story»

Kosmopolis dedica su próxima edición a los nuevos caminos del periodismo

Carlos Sala

BARCELONA- No hay muchos escritores que sueñen con firmar un gran reportaje en un periódico. Sin embargo, no hay periodista que no haya fantaseado con escribir una gran novela. Está claro quien gana, ¡viva los que fantasean! Los demás son petulantes, repeinados, zanahorios, y está claro que su madre nunca les dio el pecho de pequeños. En una época en que los medios escritos parecen amenazados, la percepción pública del periodismo como género vive uno de sus mejores momentos.

Hasta hace poco, el periodismo parecía el hermano tonto de la expresión escrita. No se respetaba

su calado, su valor, su impronta emocional, al menos no como lo hacía la novela. La única vez que se puso a la misma altura la ficción con el periodismo se tuvo que inventar un término, «nuevo periodismo», como si lo que se hacía

Maestros a reivindicar son Joseph Mitchell, Art Buchwald y Manuel Chaves Nogales

hasta entonces fuese una bazofia. Sí, Tom Wolfe puso onomatopeyas, y diálogos y juegos de palabras. Sí, y en «youtube» también hay gatos que tocan el piano. Wolfe juró y perjuró que nunca escri-

biría una novela. Lo hizo, «La hoguera de las vanidades», que es cien veces mejor que cualquiera de sus reportajes. El periodismo nunca ha sido nuevo, siempre ha sido uno, con sus diferentes formas y metamorfosis, y ahora con el «boom» de internet y las nuevas tecnologías, se presenta ante un terrorífico, amenazante, pero impresionante futuro.

La VIII edición de la Fiesta de la Literatura Kosmópolis, que tendrá lugar en el CCCB del 18 al 22 de marzo, hablará de las nuevas narrativas periodísticas y la evolución del periodismo de investigación. Bajo el lema «Siete motivos para creer en el gran futuro del periodismo» se hablará de los retos y las nuevas posibilidades que

el género posibilita. Además, vendrán grandes maestros del periodismo como Jon Lee Anderson o el argentino Martín Caparrós, que acaba de publicar la brillante «El hambre», (Anagrama).

A Kosmopolis irán Jon Lee Anderson y Martín Caparrós, que hablarán de guerra y hambre

Los ejemplos de grandes libros periodísticos, mal llamados «periodismo literario», como si no lo fuese siempre, son cada vez más editados y buscados en las librerías. De Gay Talese a Manuel

Grandes firmas del periodismo, como Joseph Mitchell, Art Buchwald, John Gregory Dunne y A. J. Liebling

Chaves Nogales; de Gaziela a James Agee, de John Hersey a Julio Camba, todos han sido reeditados en los últimos tiempos. Porque a la gente le gusta la ficción, y también la no ficción, pero sobre todo le gusta que le cuenten una gran historia, y lo de menos es que sea verdad. Si lo es, pues hay ese plus, esa exclamación de ¡en serio! que de verdad hiela la sangre y el efecto de la narración es mayor.

Mr. New Yorker

Uno de los grandes autores periodistas fue sin duda Joseph Mitchell, un hombre capaz de ir a la oficina de su publicación, «The New Yorker» durante 31 años sin publicar absolutamente nada. Es lo que tiene ganarse el respeto como «uno de los grandes». La recolección de su obra en «Up in the old hotel» es una muestra de cómo la observación, llana y simple, puede desnudar a los caracteres más escurridizos. Anagrama publicó su obra maestra, «El secreto de Joe Gould», retrato de un hombre que decía haber escrito la historia oral de Nueva York que ocupaba más de 90 volúmenes recolectando diálogos de las calles de la gran manzana. Nada de nuevo periodismo, que él deleznaba, ni de inmiscuirse en los hechos a lo gonzo de Hunter S. Thompson, sólo unos ojos, una boca con la que preguntar y una mano para teclearlo con un talento que consigue hacértelo vivir en primera persona. El nuevo periodismo son como los actores de método, unos retóricos y unos pesados.

Otro genio, en este caso del artificio satírico es Art Buchwald. En «Nunca bailé en la Casa Blanca» consigue que el «watergate» sea una farsa desternillante, que suena más a lo que fue. También escribió una novela, pero en su caso no era nada comparado con sus artículos. Eso es un verdadero periodista.

Los Reyes acuden a posar para la fotografía con todos los premiados, ayer en el Palacio del Pardo

IGNACIO GIL

El Rey defiende que «un pueblo culto hace grande a una nación»

► Don Felipe y Doña Letizia entregaron los treinta Premios Nacionales de Cultura

rechazado el Premio Nacional de Cultura de la edición de 2014 (los que se entregaron ayer eran de 2013).

Wert agregó que estos galardones «representan la voz viva y libre de un país plural», plural en sus lenguas, en

sus credos éticos y estéticos y en sus formas de expresión. Según el ministro, «ese mosaico de pluralismo y libertad es el mejor espejo en que como sociedad podemos mirarnos». El ministro terminó sus palabras dando las

gracias en español, catalán, gallego y vasco.

En nombre de los premiados intervino Luis Goytisolo, quien afirmó que «la cultura es fundamental para conocer el mundo en que vivimos y solo conociendo ese mundo seremos capaces de conocernos a nosotros mismos». También Luz Casal y Alberto Schommer dirigieron unas palabras de agradecimiento. El fotógrafo pidió a los Reyes que le dejaran retratarles, como hizo con Don Juan Carlos.

ALMUDENA MARTÍNEZ-FORNÉS
MADRID

Dos semanas después de reconocer el mérito en Bellas Artes –«España no progresará sin vosotros»–, los Reyes volvieron a mantener ayer «una cita de Estado con la cultura». Así definió Don Felipe a la entrega de los Premios Nacionales de Cultura correspondientes a 2013, que recibieron treinta creadores del mundo de las artes, las letras, la escena, la industria y la cultura en su sentido más amplio. Entre ellos, la cantante Luz Casal, el escritor Luis Goytisolo y la modista Amaya Arzuaga.

Durante el acto, que se celebró en el Palacio de El Pardo, Don Felipe dijo a los galardonados que son «un ejemplo y un aporte de ánimo imprescindible» y afirmó que «un pueblo culto hace grande a una nación». Añadió que sus obras transmiten «una creatividad que irradia confianza en nosotros mismos, nos inspira y nos pone en disposición de seguir con fuerza hacia adelante». También destacó que «el arte contribuye a que el mundo avance» y es, a la vez, «un instrumento de unión entre las personas» y una «herramienta de progreso».

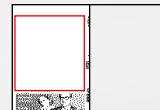
«Aplaudimos la libertad»

Los Reyes estuvieron acompañados por el ministro de Educación, Cultura y Deporte, José Ignacio Wert, quien afirmó que con estos premios «reconocemos el valor de la pluralidad, aplaudimos la libertad». Estas palabras podrían ser una respuesta a los dos artistas catalanes –el músico Jordi Savall y la fotógrafa Colita– que han

De cero a 40.000 euros

No todos los Premios Nacionales de Cultura tienen la misma dotación. El mejor dotado (40.000 euros) es el de las Letras Españolas, que recibió Luis Goytisolo. Otros galardones están dotados con 30.000. Son los que recibieron: Carmen Calvo (Artes Plásticas), Amaya Arzuaga (Moda), Alberto Schommer (Fotografía), Concha García Campoy (Televisión), Paco Ojeda (Tauromaquia), Benet Casablancas Domingo (Música. Composición), Trío Arbos (Música. Interpretación), Luz Casal (Músicas Actuales), Isabel Bayón (Danza. Interpretación), Marcos Morau (Danza. Creación), Ramón Barea (Teatro), Máquina Teatral Teloncillo (Artes Escénicas para la Infancia y la Juventud) y Tortell Poltrona (Circo).

También fueron premiados (20.000 euros): José Ángel Sánchez Asiáin (Historia), Carme Solé Vendrell (Ilustración), Juan Mayorga (Dramática), Santiago Muñoz Machado (Ensayo), César Mallorquín (Infantil y Juvenil), José María Merino (Narrativa), Manuel Carlos Álvarez Torneiro (Poesía), Carmen Montes Cano (Traducción), Josu Zabaleta (Obra de un Traductor), Migue-lanxo Prado (Cómic) y Antón Castro (Periodismo Cultural). Los Premios de Restauración y Conservación (15.000 euros) correspondieron a: Juan Carlos Pérez Ferrer (Mejor proyecto) y Arsenio Sánchez Hernanpérez (Trayectoria). Los galardones que recogieron la Asociación de Bibliotecas Móviles y el suplemento cultural de «La Vanguardia» (Fomento de la Lectura), así como Turner Publicaciones (Mejor Labor Editorial Cultural), no tienen dotación.

LA VANGUARDIA

LA CONTRA

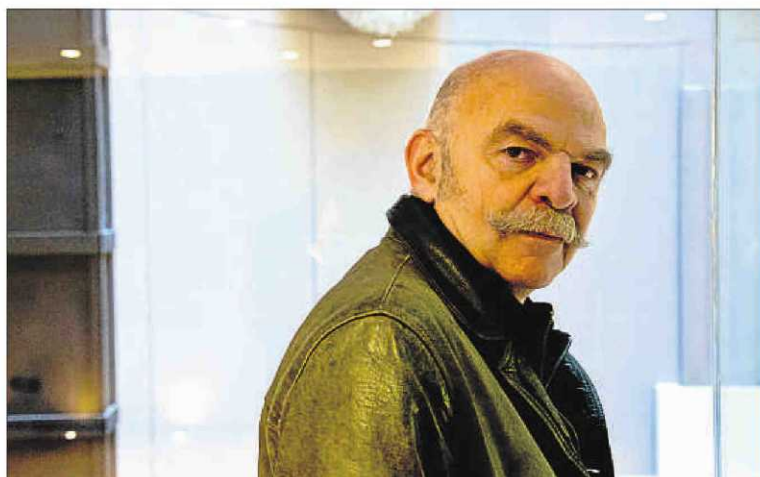
Martín Caparrós, historiador, escriptor i periodista

VICTOR M. AMELA IMA SANCHÍS LLUIS AMIGUET

Tinc 57 anys. Vaig néixer a Buenos Aires i fa dos anys que visc a Barcelona: de tant en tant és bo sentir-se estranger. Tinc un fill (24). Caldria trobar una forma moral de l'economia: que tothom tingui prou diners i ningú massa. Per desgràcia no tinc creences

“És l'ordre internacional, el que mata de gana”

PEDRO MADUEÑO

Vergonya

Va abandonar la feina a l'ONU per endinsar-se en la investigació d'un problema que mata més que qualsevol guerra o epidèmia de la història i que a més té solució: la fam. Si voleu saber per què havent-hi menjar de sobres per a tothom 25.000 persones moren cada dia per causes relacionades amb la fam, quins són els mecanismes de l'ordre mundial que s'emporta tantes vides, llegiu *El hambre* (Anagrama). Martín Caparrós ha recorregut el territori de la fam i n'explica les complexes causes amb senzillesa. Qualsevol es pot endinsar en les seves més de 600 pàgines, és un llibre fins i tot amè que ens empeny a imaginar un món que no ens avergonyeixi.

La gana fa mal? Un cos famolenc es menja a si mateix. Els paràsits que s'instal·len a la boca fan molt mal. Les infeccions bronquials fan mal. La massa muscular desapareix...

I fa mal? Sí. S'arruga, la pell s'esquinça. Però abans de ser totalment consumits moren d'infeccions o malalties que en el seu cos desnodrit esdevenen mortals. Són morts que si sortissin als diaris els col·lapsarien.

Entre vuit i deu persones per minut. El que m'ha impactat més en aquests cinc anys estudiant i convivint amb els famolencs és que la gana t'impedeix d'imaginar com seria una vida sense tenir-ne; i el fet que no ens importi gens que nou-cents milions de persones al món passin gana.

Vostè què ha entès? Que som molt més petits que no ens pensem. I com que no hi ha una proposta política seriosa que pretengui solucionar-ho, fem el que solem fer en aquests casos: oblidar-ho.

Aquest és un problema amb solució. Sí, som 7.200 milions de persones i pro-

duïm menjar per a 12.000 milions, aquesta és una de les característiques més impactants de la fam contemporània, la més mesquina, que hauria de posar en qüestió el sistema polític i econòmic que hem triat.

Quins mecanismes hi ha, al darrere?

El Níger em va permetre estudiar la fam estructural, la d'un país àrid on sembla que la naturalesa marqui el destí dels habitants, cosa que sembla raonable fins que saps que el Níger és el segon productor mundial d'urani, que l'extreuen una empresa francesa i una de xinesa i que l'exporten sense deixar diners al país.

Què podrien fer amb part d'aquests diners?

Canals d'irrigació per produir el menjar que alimentaria tots els nigerins. És l'ordre internacional, i no pas la naturalesa, el que mata de fam.

Va continuar el viatge per l'Índia, el país amb més gent que passa fam.

Sí, més de 2.000 milions en un país democràtic a la punta del desenvolupament. Allà la fam és una qüestió de generacions, centenars d'anys de persones que han menjat menys del mínim necessari i que per tant creixen i es desenvolupen mentalment

menys del que podrien i creen una raça subhumana, que mor sense haver viscut.

És el seu karma?

Això és cruel. Viuen sancionats per un sistema religiós en què si a tu et va malament en aquesta vida és perquè vas fer alguna cosa mal feta en l'anterior.

La fam també és efecte col·lateral.

Vaig estar a Chicago intentant entendre com funciona la borsa de valors on es defineixen els preus dels aliments.

En deuen ser conscients, els brokers?

Els ho fan per diners, estan orgullosos d'aconseguir beneficis per als seus inversors, però les conseqüències són immediates: apujar el preu del gra fa que molts grangers senegalesos o egipcis no en puguin comprar i es dispara la fam.

Ja ho entenc.

La fam també pot ser una eina, ho vaig comprovar a Bangla Desh, el segon exportador mundial de tèxtil. Tota aquesta roba que comprem amb tanta alegria la produeixen uns 6 milions de dones que treballen dotze hores al dia per 25 dòlars al mes, i ho fan perquè la gana se'ls menja.

Si els seus fills no passessin gana no ho farien.

Esclar que no! I hi ha grans empreses i països comprant enormes extensions de terra a les zones més pobres del món per produir aliments que s'emporten als seus propis mercats. Terres que deixen de produir aliments per a la població local.

Hi ha qui opina que el problema són els seus propis governs corruptes.

És curiós que des d'Occident, on s'incentiven aquests governs corruptes perquè els afavoreixin, es financen guerrilles i se'ls ven armes, se'ls acusi.

Abans els governs africans tenien reserves de gra.

Sí, que abocaven a la població en moments de fam, però l'FMI i el Banc Mundial van desmantellar aquesta possibilitat.

I què faig amb aquesta informació?

Tenir-la prou present per exigir als nostres polítics que la posin a l'agenda dels nostres presumptes representants. Els partits polítics tenen molt clar que a la majoria dels seus votants la fam dels seus semblants no els importa gens. Als països rics es llença entre el 30% i el 50% del menjar que circula.

Però tenim organismes internacionals intentant pal·liar la gana.

Són pegats, i ells i les oenagés ho saben. L'ONU té un pressupost molt restringit: els països rics prometen l'1% del seu PIB per a ajuda exterior, una misèria, i no arriben mai ni al 0,2. I tot i així es tracta d'assistencialisme clientelar. Aquests centenars de milions de persones haurien de tenir mitjans legítims per sobreviure i no dependre de la bosa de gra, de Moisés amb el manà, a qui, lògicament, deuen obediència.

IMA SANCHÍS

Movistar TV arrebató a Mediapro los derechos de televisión del Barça

El club blaugrana firma con la 'teleco' por un año e ingresará unos 180 millones

África Semprún MADRID.

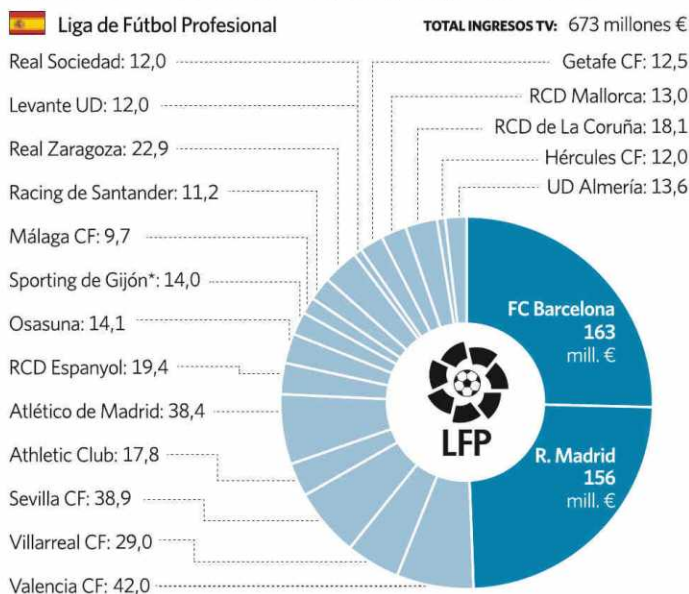
El Barça pone punto y final a su relación con Mediapro tras ocho temporadas y más de 1.000 millones de euros. El club blaugrana ha aprobado hoy en su junta la venta de sus derechos audiovisuales a Movistar TV, filial de Telefónica, por unos 180 millones de euros. El acuerdo firmado es sólo para la próxima temporada 2015/2016, la última en la que los clubs venderán sus derechos televisivos de forma individual, y contempla un pago fijo de 140 millones por la explotación de estos derechos y otros 40 millones en variables. Así, además de la explotación televisiva de los partidos de fútbol, el acuerdo incluye la producción y gestión del canal temático Barça TV, actualmente en manos de Mediapro, los derechos internacionales del equipo y el uso de la imagen de los futbolistas latinoamericanos como Neymar, Messi o Suárez en campañas publicitarias para el mercado de América Latina. Este acuerdo paralelo puede extenderse hasta tres años.

La decisión de la Junta directiva que preside Josep Maria Bartomeu da así la victoria a la teleco que preside César Alierta sobre la productora de Jaume Roures, tras más de cinco meses de negociaciones, de ofertas y contraofertas. Corría septiembre de 2014 y parecía que la renovación con Mediapro, que posee los derechos televisivos del club desde el año 2006, estaba más que cerrada. Pero una llamada de un alto directivo de Telefónica a Bartomeu interesándose de nuevo por el equipo congeló el pacto con la productora y abrió un proceso de negociaciones, que ha obligado a ambas empresas a mejorar sustancialmente sus ofertas para conquistar al Barça y poder emitir sus partidos. En este sentido, la teleco puso sobre la mesa un contrato paralelo de patrocinio con el que mejorar las condiciones propuestas por Mediapro, que Roures ha tratado de mejorar, sin éxito, hasta el último momento.

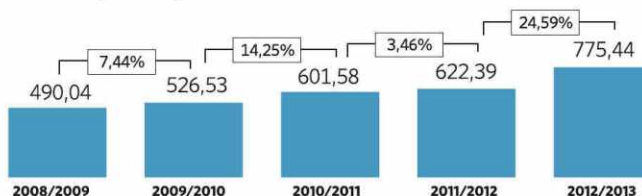
Más allá del dinero, el Barça se

El dinero que mueve el fútbol en televisión

Reparto de los derechos de televisión (mill. €). Temporada 2011/2012

Derechos de televisión Liga BBVA (millones de euros)
Variación en porcentaje

Composición de ingresos

Composición de gastos

ha decantado por la oferta de Telefónica por la potencia económica de la multinacional, su fuerte apuesta por los derechos deportivos (ha llevado al pago la Fórmula 1 y las

motocicletas), el tamaño de su televisión (tiene 1,57 millones de abonados frente a los 237.900 suscriptores de Gol TV), amén de su fuerte vinculación con América Latina.

1.000
MILLONES DE EUROS

El Barça rompe con Mediapro tras nueve temporadas. El equipo blaugrana vendió sus derechos de televisión a la productora catalana en 2006. El acuerdo incluía la explotación de los partidos del equipo por unos 1.000 millones de euros durante siete temporadas. Luego se renovó el acuerdo por unos 150 millones de euros al año.

“Al club le interesa más un acuerdo con Movistar que con Mediapro porque es una empresa más global”, sostiene el economista José María Gay de Liébana a *Diario Gol*.

De cara a la temporada 2016/2017, Barça y Real Madrid tendrán un techo de ingresos televisivos de entre 130 millones y 140 millones de euros.

Garantizarse el fútbol

El triunfo de Telefónica en la puja por los derechos del Barça, uno de los clubs más cotizados del mercado, supone un paso adelante para la plataforma de pago en su apuesta por el fútbol y una especie de seguro que le garantiza la emisión de todos los partidos de la Liga BBVA y la Champions en la próxima temporada. Y es que Mediapro tiene los derechos del Real Madrid y de la gran mayoría de los equipos, por lo que ambas compañías se verán obligadas a llegar a un acuerdo para emitir los partidos de ambos clubs. Aún así, la apuesta del Barça por la teleco española supone un duro golpe para el modelo de negocio de Mediapro, que asiste al principio del fin de su imperio futbolístico.

Este año, Movistar TV, que también tiene los derechos de la Real Sociedad y del Celta, no ofrece un partido del Barça o el Real Madrid por jornada, ya que Canal+ y Gol TV tienen los derechos de emisión en exclusiva.

'e-Sports', un negocio que mueve 18.000 millones

Las partidas de videojuego son ya un mercado de masas

MARIMAR JIMÉNEZ Madrid

No solo el fútbol o el baloncesto arrastran masas y llenan estadios y pabellones de deporte. Tampoco son los únicos que atraen a millones de espectadores a través de televisión y por internet y mueven mucha publicidad y dinero. Otra forma de espectáculo deportivo ha nacido y se ha convertido ya en un mercado de masas. Son los e-Sports, competiciones entre jugadores y equipos profesionales de videojuegos, una actividad que ya mueve más de 18.000 millones de euros en todo el mundo.

Las cifras que se manejan en este negocio dejan claro el peso que está tomando lo que ya califican algunos como el deporte del siglo XXI. Así, la final de la *League of Legends* (uno de los juegos más populares en estas competiciones) reunió nada menos que a 27.000 espectadores en el Staples Center, el mítico estadio de los Angeles Lakers. Y, según *The Wall Street Journal*, 32 millones de espectadores siguieron una final de este juego a través de internet. Querían ver qué hacían sus jugadores y equipos favoritos.

Otros estadios de fútbol como el Commerzbank-Arena de Fráncfort o el World Cup Stadium de Seúl con 50.000 y 66.000 espectadores, respectivamente, también han albergado competiciones de e-Sports. "El fenómeno que se está viviendo con este deporte es similar a lo que pasó con el fútbol. Primero era un deporte amateur y luego se profesionalizó, y llegaron las plataformas televisivas, los contratos de merchandising, las diferentes competiciones (Champions League, Europa League, Mundial...) Aquí ha ocurrido algo parecido; los vi-

Miles de personas en un estadio siguen en directo una partida de e-Sports.

LAS CIFRAS

400

millones de jugadores de 'eSport' se contabilizan hoy en todo el mundo.

25

millones de dólares en premios se repartió en 2013 en las plataformas de deportes electrónicos.

132

minutos al día visualizan de media los usuarios de estas plataformas.

deojuegos también han dado lugar a competiciones profesionalizadas y las plataformas pelean por tener los mejores equipos y jugadores", cuenta a *CincoDías* Eduardo Fortes, director de marketing de Ga-

ming.tv, la primera plataforma española de e-Sports, lanzada en enero y que se presentará oficialmente esta semana en Madrid.

El negocio en torno a este deporte, que Corea ha reconocido como deporte olímpico de segundo nivel, como el polo o el ajedrez, ha llevado a Amazon y a Google a pelearse por hacerse con la principal plataforma de visualización de partidas de este tipo, Twitch.tv, que finalmente fue adquirida en agosto pasado por la empresa de Jeff Bezos por 730 millones de euros. Una cifra nada despreciable si se tiene en cuenta que la plataforma estadounidense tenía dos años de vida. La segunda plataforma puramente de streaming de videojuegos más conocida es Azubu, que es coreana.

"Al ser servicios online, se puede acceder a ellos desde cualquier parte del mundo, pero Gaming.tv es la única plataforma de origen español", subraya Fortes, que aclara que, pese a que el objetivo de su compañía es crecer inter-

nacionalmente, su foco está ahora en impulsar los e-Sports nacionales. "Los resultados, pese a nuestra corta vida, son muy buenos, pues en el primer streaming en la plataforma de xPeke [el jugador español más importante], en la noche del pasado miércoles, más de 63.000 personas pasaron por la web a verle".

El proyecto Gaming.tv

Según Fortes, Gaming.tv es como el resto de plataformas: un portal online donde se emiten partidas de videojuegos en directo. Ahí los usuarios pueden ser viewers (personas que ven jugar) o emitir sus partidas (streamers). "De hecho, los streamers con más capacidad de atraer público obtienen buenos beneficios", dice Fortes, que añade que hay jugadores profesionales que viven de los e-Sports y tienen grandes masas de fans. "Es un entorno en continua expansión económica y mediática, de ahí que se haya retransmitido la final mundial de Dota 2 en el canal de televisión americano ESPN.

Los nuevos 'Ronaldo' o 'Messi'

● **Jugadores y equipos de e-Sports:** el murciano xPeke es el equivalente a Ronaldo o Messi en el fútbol español. "Es el jugador más importante en nuestro país y tiene un equipo nuevo, Origen, que está generando mucha expectación", dicen desde la plataforma Gaming.tv. Otro equipo español potente es Giants Gaming, que ha logrado clasificarse para la LCS (League of Legends Championship Series), algo así como la Champions League en el fútbol. Según la plataforma española, el videojuego League

of Legends reúne a 70 millones de jugadores mensuales. Entre los clubes y equipos españoles que compiten en exclusiva para Gaming.tv están Cerberus, Pain Gaming o 34 United. "Queremos ser su lanzadera".

● **Sueldos de los jugadores:** además del murciano xPeke, en España destaca Ocelote, al que muchos definen como el segundo mejor jugador de e-Sport de nuestro país. Ocelote ha afirmado públicamente que sus ingresos rondaron los 600.000 euros en 2014. En la

web <http://esportsearnings.com> aparecen los ingresos de muchos jugadores, calculados conforme a los premios que han ganado en competiciones oficiales. Es decir, no se incluyen sponsors ni otros acuerdos comerciales que hayan podido alcanzar. En 2013, se repartieron 25 millones de dólares en premios.

● **Juegos:** League of Legends es uno de los videojuegos de eSports más populares. Así, los videojuegos que más asociados están al mundo de los e-

Sports suelen pertenecer a los géneros de estrategia, lucha, shooter o MOBA (multiplayer online battle arena).

● Marcas patrocinadoras:

al igual que en el fútbol hay marcas que patrocinan a jugadores y equipos, aquí también las hay. Entre ellas, Ozone, Corsair, Intel, Asus o Versusgamers. "Cada vez hay más compañías de gran consumo interesadas en estas plataformas porque el público que reúnen en un 75% son jóvenes que declaran no ver la televisión".

Xavier Vinader mostra la cara més fosca de la Transició en un documental de TV3

L'espai 'Sense ficció' dedica la seva edició d'aquesta nit al periodista sabadellenc

El programa setmanal de TV3 dedicat als documentals compromesos i de qualitat, 'Sense ficció', estrena avui el treball 'Xavier Vinader, contra la guerra bruta', on el periodista sabadellenc repassa la seva tasca professional als anys de la Transició.

X.ROSELL

Per primer cop, Xavier Vinader explica a fons, en un documental dirigit per Àngel Leiro i Xavier Montanya, la història que el va convertir, als anys 80, en el primer periodista exiliat i pres de la democràcia.

El treball, produït per Antàrtida Films en col·laboració amb TV3 i 13 Productions, i la participació de Banc Sabadell, recorda la tasca d'aquest periodista, aprofundint en la cara fosca de la Transició i el terrorisme d'esrat, des de grups com el Batallón Vasco Español o la Triple A, fins al GAL.

Històric referent del periodisme d'investigació, Vinader

Vinader va ser el primer periodista empresonat per motius polítics de la democràcia espanyola

va ser l'emblema de la llibertat d'expressió a Espanya durant els anys 80. Portant fins al límit el seu compromís amb la informació, va revelar qüestions incòmodes, demostrant la connexió entre la policia i els grups d'extrema dreta que atemptaven contra l'esquerra i, especialment, contra militants independentistes bascos.

L'any 1979 va publicar tres reportatges a la revista 'Interviú' sobre les trames parapolicials a Euskadi gràcies a les informacions de l'expolícia infiltrat Francisco Ros Frutos. Un mes després, ETA va atemptar contra dues persones, una de les quals apareixia citada als reportatges. Vinader i Ros Frutos van ser processats per

inducció a l'assassinat i col·laboració amb banda armada.

Aquest documental accedeix per primera vegada al sumari judicial del procés d'en Vinader i mostra documents inèdits de l'arxiu personal del periodista, especialment els materials que va obtenir del policia que es va infiltrar als grups feixistes del País Basc.

A més, el treball investiga i explica que el periodista va ser objecte d'amenaces, d'atemptats i d'una temptativa de segrest a París per part de mercenaris del GAL, i aporta dades inèdites sobre el funcionament de les trames terroristes feixistes a Espanya i Europa.

Per tot això, va ser el primer exiliat i el primer periodista de la democràcia espanyola empresonat per motius polítics, i

DS

El treball accedeix per primer cop al sumari judicial del procés de Vinader

el seu procés va provocar un gran moviment de solidaritat.

A més del protagonista, el programa parla amb el dirigent d'ETA Eugenio Etxebeste 'Antxón'; Tasio Erkizia, l'històric abertzale; l'advocat Txema Montero; els periodistes Rafa Cid i Pepe Díaz; i el fundador del diari 'Liberación', Frédéric Laurent, entre d'altres.

També hi apareix el líder de Fuerza Nueva, Blas Piñar, en la que ha estat l'última entrevista de la seva vida ■

Información pública vs. televisión pública

EN DIFERIDO

Javier Montalvo
 jmontalvo@expansion.com

Desde el pasado 10 de diciembre cualquier ciudadano con una conexión a Internet tiene acceso, en una sola web, a más de medio millón de archivos con información completa de los sueldos de altos cargos, catálogo de bienes inmuebles, contratos, subvenciones, convenios y otros datos de la Administración General del Estado. Este portal informativo, recién inaugurado, es el primer producto de la nueva Ley de Transparencia, Acceso a la Información y Buen Gobierno, la respuesta del Ejecutivo a las demandas de transparencia en la actividad pública largamente reclamadas desde casi todos los ámbitos civiles. En los últimos meses, la demanda se había convertido ya un clamor, ante la multiplicación de noticias sobre casos de corrupción, por lo que el Gobierno decidió dar vía libre a una ley que llevaba más de un año redactada.

En la actividad privada, las exigencias de transparencia también crecen cada día. En lugar de ciudadanos, contribuyentes y potenciales votantes, los demandantes son inversores, empleados y potenciales accionistas. La nueva Ley de Auditoría es, en el ámbito empresarial, equiparable a la Ley de Transparencia en la actividad pública. También lo es el compromiso de elevar los controles sobre las empresas por parte de los organismos reguladores, con el bursátil CNMV y el de la competencia, CNMC al frente.

La vicepresidenta del Gobierno, Soraya Sáenz de Santamaría

La publicación masiva de datos sobre la actividad pública y privada, con el máximo detalle de ingresos, gastos y financiación, es un ejercicio de transparencia obligatorio para cualquier sociedad democrática.

Los entes públicos dependientes de la Administración también han puesto en marcha sus propios portales de transparencia. Entre ellos,

La televisión financiada por los contribuyentes ha perdido su sentido como canal de acceso de los ciudadanos a la información

RTVE. La televisión estatal que ha tenido durante décadas su razón de ser en su misión de servicio público, tanto de información como de actividades culturales, ha perdido gran parte de su sentido en una sociedad altamente digitalizada, con acceso a información de la actividad pública ofrecida de manera neutra y completamente accesible para todos.

Lo mismo ocurre con las televisiones autonómicas, cada vez más anacrónicas como nexo con los ciudadanos, emponderados al tener acceso, cada vez más, a información pública de la actividad de sus regiones y municipios, hasta ahora no accesible.

El nuevo portal de transparencia del Gobierno, que también permite solicitar online datos adicionales ha tenido un coste de 300.000 euros para los contribuyentes y ocupa a 36 funcionarios de manera directa, aunque han recibido formación para su manejo otros 200 trabajadores más.

Frente a estos números, solo en 2014, RTVE costó a los contribuyentes cerca de 500 millones de euros anuales, entre subvenciones y déficit, y emplea a más de 6.000 trabajadores, una cifra que más que se duplica si se suma el coste de las televisiones autonómicas. Estas últimas, además, no han aprovechado la modificación legal que autoriza desde 2012 a las comunidades autónomas a "liquidar o vender, total o parcialmente, las cadenas de titularidad pública". Solo el Gobierno de Murcia ha sacado a concurso la gestión privada de su televisión, pero la adjudicación, al grupo Secuoya, ha sido recurrido por sus rivales y está paralizada.

En la era del acceso online masivo a la información de relevancia pública, ninguna televisión pagada por los contribuyentes puede justificar su existencia como servicio de información. Ya no se justificaba su misión de entretenimiento, cubierto por unas cadenas en abierto con una potentísima oferta en este sentido, con contenidos además vigilados, cada vez más de cerca, por la CNMC. Solo la difusión de actividades culturales, no rentabilizables por empresas privadas, justifica una televisión pública, con un tamaño y un coste muy inferior. Todo lo demás, hoy, solo responde a su uso como herramienta al servicio del Gobierno de turno.

Movistar gana a Mediapro los derechos del Barça

PAGARÁ 140 MILLONES DE EUROS/ El grupo de telecomunicaciones, que no logró atraer al Real Madrid, pagará otros 40 millones de euros por patrocinio en América Latina.

Marc Menchén. Barcelona

Telefónica ya tiene un importante aliado para la batalla que se iniciará en los próximos meses por los derechos de televisión de la Liga de Fútbol Profesional (LFP). El FC Barcelona, que a finales de año ya tenía un principio de acuerdo con Mediapro, finalmente ha optado por aliarse con el grupo de telecomunicaciones para la temporada 2015-2016, la última para la que cada club puede vender sus derechos audiovisuales por separado.

El club que preside Josep Maria Bartomeu se ha asegurado 140 millones de euros por estos derechos, la misma cifra que ofrecía Mediapro y con la que el grupo que lidera Jaume Roures logró imponerse a Movistar en el concurso que abrió el Real Madrid el pasado verano. Sin embargo, en esta ocasión complementa su oferta con otros 39 millones de euros a repartir en tres campañas.

Acuerdo en Latinoamérica

Telefónica pagará 13,3 millones cada ejercicio por utilizar la imagen de los jugadores del Barça en Latinoamérica. Es decir, que la compañía liderada por César Alierta podrá utilizar a Neymar para sus anuncios en Brasil y a Messi en Argentina, por ejemplo, lo que le garantizará una gran repercusión mediática.

Telefónica explotará la imagen de los jugadores en Latinoamérica.

Fuentes del club admiten que se trata de una venta de derechos más pensada desde el área de marketing y estrategia que desde la de medios de comunicación, con el único objetivo de "dar más valor a la marca Barça". De hecho, a finales del año pasado se puso punto y final a la relación comercial con Telefónica, de la

que esperaban un "acuerdo más ambicioso" para seguir colaborando.

Entre algunos miembros de la junta directiva observan la relación con Telefónica a largo plazo, en un mercado en el que los operadores de telecomunicaciones tendrán cada vez más relevancia. Muestra de ello es que British Tele-

com (BT) se quedara con los derechos de la Champions League en Reino Unido y será el propietario de algunos paquetes televisivos que comercializa la Premier League.

Golpe a Mediapro

Está por ver cómo afectará este giro estratégico de la junta directiva a las relaciones con la productora catalana, que había sido la titular de sus derechos de televisión desde la temporada 2008-2009. Además, también ha perdido en favor de Telefónica la gestión de Barça TV, el canal de televisión del club y que emite en Cataluña a través de la TDT.

"El Barça ha actuado de manera desleal; nuestra oferta era mejor en términos económicos", criticó ayer Roures, que calificó el nuevo acuerdo de "electoralista".

No es el primer equipo de Primera División que apuesta por Telefónica, ya que Celta de Vigo y Real Sociedad también se aliaron hace unas semanas con esta compañía. Ambos clubs trabajaban anteriormente con Canal+, al igual que el Athletic Club, aunque en su caso optó por aliarse con Mediapro. El RCD Espanyol y el Atlético de Madrid son otros dos clubs que hasta ahora trabajaban con la citada plataforma de pago y que finalmente podrían acabar pasándose a Movistar.

TRIBUNA

PERE
CASELLAS

Portaveu del PSC

L'ART
DE LA FICCIÓ

Els que ens dediquem a la política activa, tenim una curiosa relació amb els mitjans de comunicació, i els seus professionals; es tracta d'un delicat equilibri en el qual compta certa confiança, però no amistat; certa distància, però no animadversió; una certesa que d'alguna manera hi ha una necessitat mútua que permet una relació més o menys fluida, però sempre amb una raonable llibertat d'acció per cadascuna de les parts. Bé, aquesta seria la teoria, que normalment no s'aplica, i llavors és quan veiem distorsions d'aquesta relació que acaben esdevenint situacions viciades, lletges, a voltes desagradables i, sovint, d'una enorme mesquinesa.

M'he assabentat, a través de les xarxes socials i els mitjans de comunicació, del que li està succeint al periodista empordanès, Francesc Cruanyes, a qui li han obert un expedient disciplinari a l'empresa en la qual treballa des de fa molts anys, TVE, segons sembla per escriure en la premsa local, concretament a aquest Setmanari, i a altres mitjans com el *Diari de Girona*. A més, Cruanyes seria un periodista més en

una mena de llista negra que ha confeccionat alguna ment pensant d'aquest mitjà en què hi estarien altres professionals com Cristina Puig, recentment acomiadada en circumstàncies que per als lectors, espectadors, usuaris al capdavant dels mitjans, no ha quedat aclarit.

És evident que la llarga mà del PP, actualment governant amb majoria absoluta, és al darrere d'aquesta operació contra periodistes catalans, en un fragant atemptat contra la llibertat d'expressió, però també, penso, a la llibertat en general. No és el primer cas, evidentment, va passar amb l'Antoni Bassas a Catalunya Ràdio en èpoques del tripartit, i també amb el periodista Carles Francino, a TV3, governant CiU.

No conec massa Cruanyes, però sí que tinc la certesa que és un bon professional, que treballa i ha treballat honestament en els mitjans en els quals ha estat present i, a més, coneix de manera precisa la realitat que ens envolta, per descomptat l'empordanesa, per la qual cosa està més que justificada la seva presència en la premsa local, ni sóc capaç de veure'n la incompatibilitat. És injust, molt injust, que succeeixin aquestes persecucions a aquells que no són addictes al règim imperant, com també em semblaria malament el contrari, si es donés el cas.

El PP en concret, i la dreta en general, sigui catalana, espanyola o d'on vulguin, tenen un permanent greuge amb els mitjans i els seus professionals quan no són plenament submisos a les seves tesis, hipòtesis o criteris. O estàs amb ells, o estàs contra ells, i si és el segon, sen-

zillament t'eliminen quan tenen la més mínima oportunitat; ara tenen aquesta oportunitat, una mena de revenja. Són especialistes a recrear-se en l'art de la ficció, en la qual viuen pensant que, eliminant un interlocutor incòmode, la seva ficció suplirà la crua realitat.

Del que no s'adonen, és que la realitat sempre acaba surant per molt que la vulguin enfonsar, perquè en la realitat hi vivim la majoria dels ciutadans que acabem veient-la en girar qualsevol cantonada. Com escrivia Cruanyes en el seu darrer article, en una d'aquestes cantonades li ha vingut una ganivetada per l'esquena, no ha estat a Figueres ni a l'Empordà, sinó de més lluny, probablement per ser honest amb la seva feina, per conèixer el món que l'envolta i, evidentment, per no pensar com ells. Mal presagi per a un ens públic, pagat amb diners públics i que hauria de ser un fidel reflex de la diversitat del país en què vivim, i no de la grisa imatge que ofereix el partit que governa.

Aquells que vulguin perfeccionar l'art de la ficció, i em refereixo al PP i als seus coreligionaris, ja s'ho faran, el que no em sembla correcte, just, ni honest, és posar la professionalitat, la feina i el prestigi personal de qui ha treballat el periodisme amb tanta intensitat i eficiència com ell en tela de judici, ni molt menys que sigui motiu per intentar silenciar la seva veu, o la seva ploma, perquè estic convençut que, facin el que facin, no ho aconseguiran. Com digué Unamuno als feixistes: "Vencereu, però no vencereu".

*Deu milions d'usuaris al mes
avalen la fórmula Quartz*

PÀGINA 10

Deu milions d'usuaris al mes avalen el projecte del mitjà natiu digital Quartz, creat el 2012

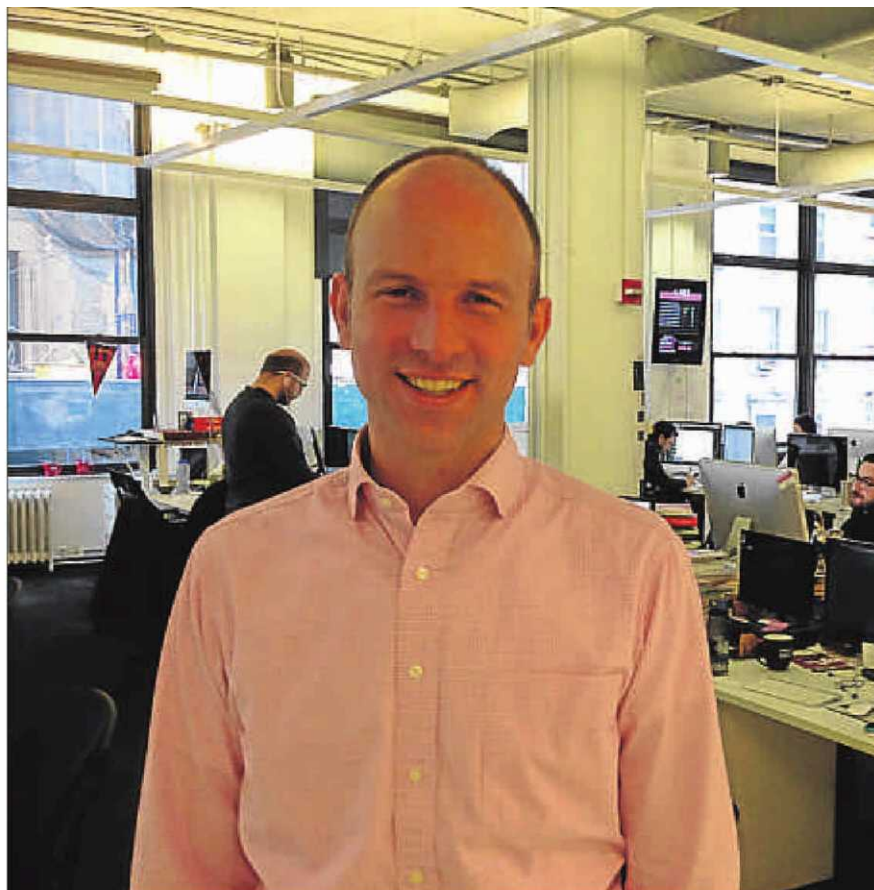
ISMAEL NAFRÍA
 Barcelona

El web d'informació econòmica en anglès Quartz (qz.com) ha aconseguit convertir-se en menys de dos anys i mig en una important referència en el sector dels mitjans digitals. Llançada des de Nova York el setembre del 2012, Quartz ha assolit una audiència mitjana de deu milions d'usuaris únics al mes després d'aconseguir doblar el seu tràfic durant l'últim any. A més de l'audiència, Quartz també ha multiplicat per dos el seu equip, integrat ara per uns 80 professionals, la meitat periodistes. Més de 90 empreses de primer nivell s'han anunciat fins ara a Quartz amb la seva proposta de publicitat nativa.

El director del web i un dels seus fundadors, Kevin Delaney, és un experimentat periodista que va arribar a ser al capdavant de l'edició digital d'un dels diaris més influents del món, *The Wall Street Journal*. Vam parlar-hi per intentar descobrir les claus d'aquest innovador mitjà digital.

Quina és la raó de ser de Quartz?

Quartz existeix per informar sobre la nova economia global. Hi havia una oportunitat d'oferir una publicació 100% digital i molt periodística i que alhora donés servei a executius *postnacionals* de tot el món. A prop de la meitat dels nostres lectors són de fora dels Estats Units. Més o menys la meitat

El director i un dels fundadors de Quartz, Kevin Delaney, a la redacció de l'

L'aposta pel mòbil i les xarxes

ens consulten per mitjà del mòbil o de la tauleta. Aquí és on s'està produint tot el creixement en la lectura de notícies. També estem molt enfocats que els lectors trobin el contingut de Quartz a través de les xarxes socials.

Com definiria la fórmula periodística de Quartz?

A Quartz escrivim per a lectors mòbils i socials, la qual cosa es tradueix en diverses coses. D'una banda, als nostres redactors els diem que el primer que han d'escriure és el titular, que

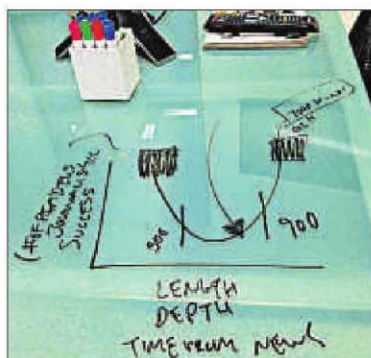
I. NAFRÍA

Nova York

LA FÓRMULA

- 1 ECONOMIA GLOBAL**
Publicació digital dirigida a un públic interessat en la nova economia global. El 60% dels seus lectors són directius d'empresa.
- 2 APOSTA PEL MÒBIL**
Decidida aposta per l'audiència mòbil. Un disseny molt simple i interactiu facilita les consultes des de qualsevol dispositiu (ordinador, tauleta o mòbil). Ni tan sols no disposa d'*apps* natives.
- 3 XARXES SOCIALS**
Entre el 60% i el 70% del tràfic de Quartz arriba a través de les xarxes socials.
- 4 GRATUÏTAT**
Totalment gratuït, sense murs de pagament de cap tipus.
- 5 PUBLICITAT NATIVA**
Finançat amb publicitat nativa, sense els tradicionals bàners habituals en altres pàgines web.
- 6 CORBA DE QUARTZ**
La 'corba de Quartz' suggereix escriure històries de menys de 500 paraules o de més de 900 perquè, segons ells, són les que funcionen millor entre els usuaris d'internet.

QUARTZ

La 'corba de Quartz' dibuixada per Delaney

serà el tuit de la notícia. Essencialment, el titular ha de ser el més interessant que hagin de dir sobre aquest tema. Un segon element és que estem molt centrats en tot allò que és visual. Hem creat gairebé 4.000 gràfics durant el 2014 amb la nos-

- 7 PRIMER, EL TITULAR**
En preparar una història, el primer que es demana als redactors de Quartz és que tinguin molt clar el titular, que serà també el tuit a publicar.
- 8 ELEMENTS GRÀFICS**
La meitat de les històries que es publiquen a Quartz inclouen algun element gràfic
- 9 CHARTBUILDER**
Quartz ha desenvolupat una eina molt simple de creació de gràfics, Chartbuilder, que ofereix gratuïtament a qualsevol mitjà o usuari d'internet. Gràcies a Chartbuilder, el 2014 els redactors de Quartz van publicar prop de 4.000 gràfics.
- 10 DAILY BRIEF**
Una de les estrelles periodístiques de Quartz és el senzill i eficaç newsletter diari, 'Daily Brief', que ja reben per correu electrònic prop de 110.000 usuaris. Té tres edicions: Amèrica, Europa i Àsia.
- 11 OBSESSIONS**
Esta paraula apareix a la capçalera de Quartz i es refereix als temes a què la publicació presta una especial atenció informativa.

tra eina Chartbuilder. Almenys la meitat de les nostres històries té un element visual.

Quina extensió han de tenir les notícies?

Si mires el que la gent llegeix en línia, ho pots representar amb un gràfic (la *corba de Quartz*, veure fotografia adjunta) en el qual un eix representa l'èxit (nombre de lectors, impacte periodístic) i l'altre, l'extensió i profunditat de la notícia i la rapidesa amb què s'ha publicat. El que més es llegeix són articles que estan o bé per sota de les 500 paraules o per sobre de les 900. En el primer cas es tracta d'articles curts, amb el focus molt clar, compartibles, sovint acompanyats d'un gràfic, que es poden llegir fàcilment en un mòbil. Però els usuaris també consumeixen articles que són bastant més llargs, més ambiciosos, que compensen el lector des del punt de vista de la narrativa, de

l'anàlisi, del periodisme.

Quin és el seu model de negoci? Guanyen diners?

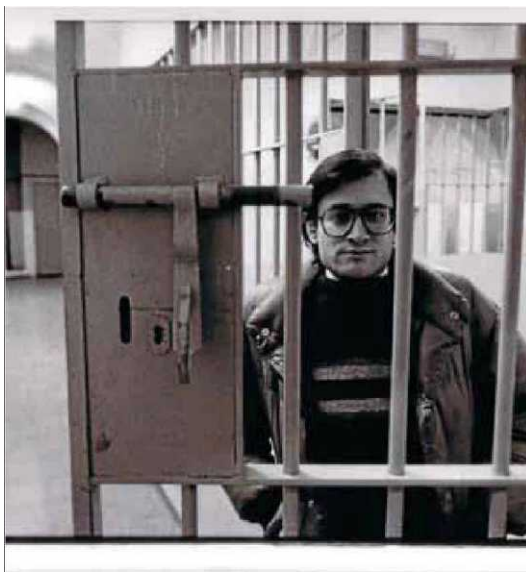
A Quartz apostem per la gratuïtat i també pels anunciants. El model està funcionant realment bé. Tenim molts anunciants, de gran nivell, amb una gran convicció per donar suport a productes periodístics de qualitat. No oferim xifres públicament, però els ingressos són molt saludables. Estem invertint molt per créixer.

Quines van ser les referències periodístiques de Quartz?

Una d'elles és *The Economist*, que va néixer el 1843, en un moment de grans canvis i avenços. Si *The Economist* es fundés ara, probablement seria un mitjà digital, orientat al mòbil, global i amb un fort component periodístic.●

LLEGIU AL WEB LA VERSIÓ COMPLETA DE L'ENTREVISTA
<http://bit.ly/1L5hcuD>

Vinader va explicar les interioritats de la guerra bruta i va ser el primer a denunciar que l'Estat també matava ■ TV3

TV3 dóna veu al compromís periodístic de Xavier Vinader

■ 'Sense ficció' emet un treball sobre qui va ser el símbol de la llibertat d'expressió durant la Transició

Redacció
SANT JOAN DESPÍ

Sense ficció de TV3 estrena el documental *Xavier Vinader, periodista. Contra la guerra bruta*. Per primer cop, Vinader, referent del periodisme d'investigació, explica a fons, en un treball produït per Antàrtida Films i dirigit per Àngel Leiro i Xavier Montanyà, la història que el va convertir en el primer periodista exiliat i pres de la democràcia, als anys 80. Portant fins al límit el seu compromís periodístic, va ser el primer periodista exiliat i empresonat de la democràcia espanyola per motius polítics. Va revelar qüestions molt incòmodes per a l'Estat, demostrant la connexió entre la policia i els grups d'extrema dreta que atemptaven contra l'esquerra i, especialment, contra militants del moviment independentista al

País Basc. Va explicar les interioritats de la guerra bruta i va ser el primer a denunciar que l'Estat també matava. El seu delictes: dir la veritat, investigar i denunciar les trames negres que amenaçaven la democràcia.

Aquest documental accedeix per primera vegada al sumari judicial del procés de Vinader i descobreix documents inèdits del seu arxiu personal, especialment els materials que va obtenir del policia que es va infiltrar als grups feixistes del País Basc. El treball investiga i explica que el periodista va ser objecte d'amenaques, d'atemptats i d'una temptativa de segrest a París per part de mercenaris dels GAL. També aporta dades inèdites sobre el funcionament de les trames terroristes feixistes a Espanya i Europa i, sobretot, de la guerra bruta al País Basc. ■

Ahora Copenhague

Europa debe poner todos los medios para evitar la 'normalización' del terrorismo islamista

LOS ATENTADOS de Copenhague, con dos muertos y varios policías heridos, constituyen la última expresión del asalto en suelo europeo a la libertad de expresión por parte del más enfermizo fanatismo islamista. Esta violencia terrorista, en la inmediata estela de la matanza de *Charlie Hebdo*, se manifiesta en el contexto inquietante de un sentimiento creciente en el viejo continente contra la inmigración musulmana.

Los asesinatos de la capital danesa parecen más bien obra de un *lobo solitario* que de una conspiración, aunque la policía haya detenido ayer a dos individuos acusados de ayudar a Omar El Hussein. Si el objetivo material de su asalto al café donde se debatía la libertad de expresión era presumiblemente el dibujante sueco Lars Vilks (en la lista negra de Al Qaeda y otros grupos de asesinos iluminados desde que en 2007 publicara unas viñetas de Mahoma), el de su posterior ataque a la sinagoga era la comunidad judía. Un doblete característico, como en París en enero, con un blanco final: la libertad en sí misma.

Como en otros países europeos, también jóvenes daneses se han incorporado a la causa yihadista en sangrientos escenarios de Oriente Próximo. No era el caso del terrorista muerto el sábado por la policía de Copenhague. Acababa de salir de la cárcel, era un delincuente violento y probablemente se radicalizó en prisión. En Dinamarca, un país básicamente indiferente al hecho religioso, comenzó en 2005 la versión más contemporánea de la pugna entre libertad de expresión y fanatismo isla-

mista, con la publicación periodística de unos dibujos de Mahoma que desataron la ira en el mundo musulmán.

Copenhague ha puesto de nuevo el foco sobre el antisemitismo. Uno de los objetivos de los atentados ha sido la comunidad judía, de unos 8.000 miembros en el país nórdico. El asalto a la sinagoga de la capital danesa ha coincidido con una nueva profanación de tumbas en Francia; y viene a agravar la percepción entre la comunidad judía de una progresiva oleada de antisemitismo no suficientemente confrontada por los poderes públicos en algunos países europeos. El inquietante clima ha sido aprovechado con inaceptable oportunismo por el primer ministro Netanyahu para alentar a los judíos europeos a que emigren a Israel.

Europa está inmersa en una lucha crucial para preservar los derechos fundamentales que constituyen uno de los pilares de su identidad y a la vez el delicado equilibrio entre libertades y seguridad. En este marco resulta imprescindible identificar con precisión la amenaza yihadista e impedir con todos los medios al alcance del Estado de derecho que el terrorismo islamista, su asalto a los valores democráticos, se convierta en acontecimiento normal de la vida cotidiana. La libertad de expresión es prerequisite de una sociedad libre, y nada tan aniquilador para una Europa todavía inacabada como que la ciega furia de quienes se sienten insultados en sus creencias se exprese a punta de fusil ametrallador.

pareumàquines

ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

‘La Vanguardia’ torna a apuntalar Pedro Sánchez

Per segon dia consecutiu, *La Vanguardia* s'erigeix en el diari que més defensa Pedro Sánchez, per davant fins i tot d'*El País*. El diari de Prisa admet que Àngel Gabilondo no té clar si enfangar-se i substituir el defenestrat Tomás Gómez, i inclou una cita seva en portada (“Si el PSOE troba la via, decidiré si faig el pas”) que és una galleda d'aigua freda per a les aspiracions del líder socialista. En canvi, el

rotatiu del grup Godó repeteix el to de diumenge i torna a retratar-lo com un Maciste de la política: “Pedro Sánchez resisteix al desafiament de Zapatero i Chacón”. Quin contrast, per exemple, també amb *El Mundo* i el seu “El cop de Sánchez fa aigües: Gabilondo dubta i Valcarce demana primàries”. Pobre Sánchez, quin mareig d'afinitats mediàtiques.

L'‘Abc’ repeteix portada

Amb permís de Laplace, avui jugarem a les set diferències. Concretament les que hi ha entre el subtítol de portada de diumenge de l'*Abc* i el d'aquest dilluns. Diumenge: “[Maduro] fa xantatge a set grans companyies perquè el govern impedeixi els atacs de la premsa a Podem”. I dilluns: “Maduro exigeix a les empreses espanyoles que pressionin per no ser atacat per la premsa en el nostre país i poder millorar la seva imatge”. Difícil de trobar-les, oi? Efectivament, és la mateixa notícia, però amortitzada un segon dia. Generalment, quan un diari vol esprémer un tema propi en el temps dosifica les diferents informacions al llarg de diversos dies. Però l'*Abc* ha inaugurat un nou gènere, consistent a servir la mateixa notícia, amb una mínima variació sintàctica. Benvinguts a l'era del periodisme croqueta.

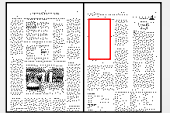
lallambregada
IU FORN - PERIODISTA

Felip Puig a la portada de 'La Razón'

(Avis important: aquest article no és sobre política sinó sobre periodisme.)

Portada del diari *La Razón* d'ahir: "Un empresari francès denuncia que un conseller de Mas li va demanar un 5% de comissió". Bé, llegim la informació a veure què: "A poc a poc desapareix la por que existia a denunciar la suposada trama de cobrament de comissions a empresaris que volien ser adjudicatari d'obres que licitava la Generalitat". Vaja, començem bé: això no és cap informació sinó una valoració personal de J.M. Zuloaga, que signal' article. Més endavant s'explica que a finals de gener l'industrial va explicar a la policia "amb tot luxe de detalls" que, dies després d'interessar-se per fer una obra al port de BCN, va rebre una trucada de Felip Puig per demanar-li un 5% de comissió i que posteriorment el

va visitar un senyor de l'agència de detectius Método 3, cosa que és qualificada pel senyor Zuloaga de "capítol de caràcter autènticament mafiós". I fins aquí la notícia. No hi ha més. La denúncia pot ser certa? I tant, però que un senyor vagi a un jutjat dient que li van demanar comissions i que, sense proves, ni "luxe de detalls", ni data dels fets i sense saber quina obra era, afirmem que va passar i adjudiquem el qualificatiu de mafiós a algú per un comportament hipotètic, és certament sublim. I ara ve la segona part. Felip Puig desmenteix la notícia, Alicia S. Camacho la dona per certa i comprovada i fa unes declaracions en què barreja el presumpte cas amb l'independència. I després hi ha qui encara se sorprèn que la gent consumeixi cada cop més partits i mitjans de comunicació nous.

EL LECTOR EXPOSA

TV3 elimina el podcast

Ara ja no podem descarregar-nos de TV3 a la Carta aquells programes de producció pròpia de TV3 que no podem veure en directe. Des que han canviat el web, no ho permet. Abans es podia i funcionava molt bé.

Em sento estafat. Una empresa de la qual pago les despeses i sóc gran consumidor no em deixa fruit de les produccions pròpies d'alta qualitat que té. No calia gastar una dinera per donar aquest servei minvat.

FRANCESC LÓPEZ I MULITERNO

Badalona

LA RESPOSTA

Aposta per l'streaming

El nou portal de TV3 i Catalunya Ràdio proporciona un accés conjunt i més senzill a tota la seva oferta audiovisual, tant en directe com a la carta. En aquesta direcció, TV3 ofereix tots els seus canals en directe i tots els vídeos a la carta. A més, en el nou portal s'han enriquit les prestacions del servei TV3 a la Carta, ampliant les maneres d'accedir als vídeos ja emesos (com, per exemple, a través de la graella de programació), i fent que es puguin veure millor des de més tipus de dispositius (ordinador, tauleta, telèfon, telèfon mòbil...). En el replantejament estratègic en l'àmbit dels mitjans digitals a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals s'ha optat per potenciar i enriquir l'entorn web i el visionat en streaming, per sobre de subscripcions amb sistemes tipus podcasting, ja que no permeten tenir dades d'audiència ni de retorn fiables, sense que això comporti deixar de tenir accés a cap dels continguts.

LAURA BALADAS

Cap del Servei d'Atenció a l'Audiència de la CCMA

El PP dice que los Telediarios de RTVE ahora son objetivos

eE. MADRID.

El portavoz del PP en la comisión de control parlamentario de RTVE, Ramón Moreno, aseguró hoy que “la objetividad, la independencia y la pluralidad identifican ahora a los telediarios de TVE”, y puso en entredicho la “credibilidad” del Consejo de Informativos de la cadena, porque “sólo mete ruido cuando gobierna el PP y ni se le escucha cuando gobierna el PSOE”.

El diputado popular declaró a *Servimedia* que el órgano de representación profesional de los periodistas de TVE “nos está acostumbrando a este tipo de procedimientos”, como el de su última denuncia por la *redacción paralela* en Torrespaña con la contratación de once trabajadores. “Algunos profesionales se creen que TVE es suya”, dijo.

El PP demana multes a les TV que vulnerin l'horari infantil

El PP va presentar ahir una proposició no de llei en el Congrés en la qual urgeix al Govern espanyol a potenciar i reforçar el règim de sancions establert per a les infraccions de l'horari protegit per als menors en les programacions de les diferents cadenes de televisió, tant públiques com privades que emeten en obert, unes multes que han arribat a assolir els 500.000 euros. El PP valora que "no es compleix l'horari establert per protegir als menors en aquelles hores que puguin estar asseguts davant programes que, per la seva temàtica, els seus continguts o el seu llenguatge no són els més adequats per al seu desenvolupament, ni els més apropiats per a la seva edat".

ESPORTS

Mediaset fa fora el periodista Ramón Fuentes

Després de 16
anys a la redac-
ció d'Esports,
Mediaset ha
acomiatat el pe-
riodista Ramón

Fuentes, pre-
sumptament per
competència

**Ramón
Fuentes.**

deslleial. Pel que sembla,
Fuentes, que actualment pre-
sentava l'edició matinal d'*In-
formativos Telecinco*, tenia
relació amb una productora
externa, una col·laboració que
va indignar els responsables
d'esports, que haurien proce-
dit a cessar el periodista.

CINEMA

La Generalitat manté la taxa del cinema

EFE | BARCELONA

■ La Generalitat seguirà aplicant la taxa del cinema durant tot l'any 2015, malgrat la comunicació rebuda la setmana passada del ministeri d'Hisenda sobre aquest impost, segons va anunciar ahir el conseller de cultura, Ferran Mascarell. El conseller va fer aquest anunci després de reunir-se amb els representants del sector audiovisual català, com el president de Productors Audiovisuals Federats (PROA), Raimon Masllorens, i la presidenta de l'Acadèmia del Cinema Català, Isona Passola. L'impost es va aprovar al Parlament sense cap vot en contra.

OPINIÓ
«MÉS ENLLÀ DE LES ONES»
PER DOLORS REIG AMICS DE LA UNESCO DE GIRONA
> PÀG 4

MÉS ENLLÀ DE LES ONES

«La setmana passada vam celebrar el Dia Mundial de la Ràdio (13 de febrer) dedicat enguany a "Els joves i la ràdio". Una bona ocasió per subratllar la importància d'un dels mitjans de comunicació més veterans i més propers, i de descobrir quina relació hi té la joventut com a oïdora i com a productora»

Dolors Reig

AMICS DE LA UNESCO DE GIRONA

El dissabte passat em vaig reunir amb la **Maria**, una estudiant de Periodisme. Ella havia de fer un deure de la Facultat: una entrevista. En el decurs de la conversa va sorgir la pregunta: serveix per alguna cosa celebrar un dia mundial? D'entrada, sembla que la resposta ha de ser negativa. Agafem-ne un: el dia de la Pau. Durant l'any hi ha tres dies que a instància de diferents institucions se'ns anima a celebrar un dia de la pau, i ho fem. Tot i això els conflictes proliferen de manera escandalosa i alguns sembla com si haguessin quedat enquistats. Què fem? Anul·lem tots els dies de la pau? Deixem de celebrar-los? De cap de les maneres. Malgrat tot, continuem treballant dia a dia per eradicar aquestes malúries, per aconseguir que els dirigents del món facin una aposta ferma pel diàleg, la convivència i la cooperació; perquè els polítics

creguin més en la societat civil i en la seva força... I això ho hem de fer tots i cada dia -«la pau que es guanya tenaçment cada dia» com deia **Miquel Martí i Pol**-, convençuts que la força del nostre treball, de les nostres conviccions, algun dia fruitarà.

Justament, la setmana passada vam celebrar el Dia Mundial de la Ràdio (13 de febrer) dedicat enguany a «Els joves i la ràdio». Una bona ocasió per subratllar la importància d'un dels mitjans de comunicació més veterans i més propers, i de descobrir quina relació té la joventut com a oïdora i com a productora. Del missatge de la directora general de la Unesco, **Irina Bukova**, en vull destacar unes quantes afirmacions: «La ràdio ajuda les comunitats en situació de conflicte armat, tensió política o drama humanitari a trencar el seu aïllament (...) permet recrear el vincle social en les comunitats de refugiats (...) és el mitjà que empra avui en dia la Unesco per difondre missatges d'emergència sanitària (...) La ràdio permet mitjançant la difusió de la informació crear un sentiment comú de pertinença». Queda així palesa la importància que atorga l'Organisme a la ràdio com a estri de comunicació i com a bàlsam pels qui pateixen situacions tan desgraciades. Però no només això, «la Unesco fa servir la ràdio per difondre l'educació, la cultura i la infor-

mació a través d'emissions creades i dirigides per joves». I en aquest punt, establim el nexa amb la realitat de casa nostra.

El passat mes de novembre se celebrava a Vilafranca del Penedès les Jornades «La ràdio a l'escola». Hi van participar escoles i instituts d'arreu del país, de Girona hi va anar l'Escola d'Educació Especial Font de l'Abella. En l'acte inaugural, **Montserrat Llobet** directora general d'Educació Infantil i Primària del Departament d'Ensenyament va destacar la importància d'aquest mitjà en els centres educatius. Va dir que la ràdio ens permet treballar les competències comunicatives i digitals, suposa un compromís quant a la preparació del que es vol fer, és a dir, l'elaboració d'un guió i un enregistrament correcte, i la difusió del programa.

Josep Maria Blanco, doctor en Ciències de la Informació a la UAB, va recordar que des del 1924 Catalunya compta amb experiències radiofòniques escolars i reivindicava el valor de la ràdio com altaveu dins la societat i com a eina de participació

Per tal de celebrar el Dia de la Ràdio la Federació Catalana d'Associacions i Clubs Unesco ha organitzat i participat en dos actes: un al Col·legi de Periodistes de Catalunya a Barcelona i l'altre a Ràdio Vilablareix. Han estat dues experiències

molt enriquidores.

Per segon any consecutiu, Ràdio Vilablareix ha dut a terme una Setmana de la Ràdio i el divendres 13, vam cloure-la amb una taula rodona entorn la temàtica proposada «Els joves i la ràdio». Els ponents van ser: **Xavier Cusell**, periodista, *community manager* dels continguts i les xarxes socials de Ràdio 4, vocal del Col·legi de Periodistes de Girona; **Marta Fusté**, regidora de Joventut i Comunicació de l'ajuntament de Vilablareix; **Edu Sívori Alt**, poeta, activista cultural i facilitador de l'emissora El Cigne Rostit de la residència Can Font Fundació Astres, i **Miquel-Albert Soler**, pedagog, exprofessor del CRE de l'ONCE i col·laborador de Ràdio Estel. Les seves intervencions i les aportacions del públic van ser molt interessants. A tall d'exemple: la ràdio informa, acompanya, entreté, però també forma i permet la participació; la ràdio és educativa; educadors i periodistes tenen molts punts en comú; la ràdio ens ensenya a aprendre a escoltar els altres; ... Es va convenir en què hi ha pocs programes infantils i es van reivindicar les adaptacions oportunes de les tècniques informatives en la formació de les persones cegues.

La ràdio crea espais de trobada, en els quals es fomenta el sentiment de pertinença que deia Bokova, es practica la convivència, el respecte, ... es comparteixen moments d'angoixa i, sobretot, de gaudi. La ràdio té un toc màgic: la persona que es posa davant el micro es transforma, diu, opina, critica, perd la por, com deia la Imma d'El Cigne Rostit.

Maria, veus com té sentit celebrar els dies mundials! Un dia mundial és com un aniversari. La vida la vivim cada dia, però el dia de l'aniversari ho fem d'una mane-

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
17/02/15	L'excap de premsa de Pujol apunta a Marta Ferrusola / E-noticies	35	1
17/02/15	Los profesionales de agencia y dircoms se ponen exigentes: 10 cosas que piden a periodistas / PRNoticias	36	1
17/02/15	L'excap de premsa de Pujol assenyala Marta Ferrusola / E-noticies	37	1
17/02/15	Periodistes lligats a 'El País' i 'La Vanguardia' inverteixen al setmanari 'Ahora' / Economia Digital	38	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

L'excab de premsa de Pujol apunta a Marta Ferrusola

Martes, 17 de febrero de 2015

El periodista i excab del gabinet de premsa del Departament de Presidència de la Generalitat Ramon Pedrós ha qualificat l'expresident català Jordi Pujol de "molt personalista" en la seva gestió i de "intimidatori" en la seva interlocució amb la premsa. Durant la seva compareixença davant la comissió del Parlament d'investigació sobre el frau i l'evasió fiscal que analitza el cas Jordi Pujol, Pedrós ha dit que "Pujol en el seu autoritarisme d'alguna manera condicionava, intimidava molt l'interlocutor, i això afectava al camp de la premsa". Pedrós ha reconegut que la confessió de l'expresident català sobre l'existència de comptes a l'estranger va ser "una gran decepció", encara que ha valorat Jordi Pujol com "el constructor de la Catalunya moderna" i li ha considerat un "estadista amb valoració política de 10". També ha revelat que existia cert "malestar" al departament de Presidència de la Generalitat amb el fet que la dona de Pujol, Marta Ferrusola, demanés "favors" a la Generalitat per als seus fills, però no ha concretat de quin tipus de peticions es tractava. De la seva experiència personal amb Ferrusola, ha explicat que un cop ella el va cridar directament per demanar-li un comunicat desmentint una informació publicada sobre els negocis dels fills de Pujol, i que en demanar-li una trobada per tenir dades que sustentessin el desmentiment ella va decidir anar directament al seu superior, llavors Joaquim Pujol. Ha explicat que Pujol tenia cert "complex de mal pare" perquè no havia pogut passar molt temps amb els seus fills, i ha interpretat que per compensar més tard els deixava fer sense ficar molt en les seves actuacions.

Los profesionales de agencia y dircoms se ponen exigentes: 10 cosas que piden a periodistas

Martes, 17 de febrero de 2015

Dircom (Asociación de Directivos de Comunicación) y ADECEC (Asociación de Empresas Consultoras de Comunicación) han presentado manual de buenas prácticas en la relación entre los profesionales de la comunicación y los periodistas. En esta guía se recogen tanto buenas prácticas como algunas sugerencias a los profesionales con los que agencias y dircoms más trabajan, los odiados y queridos a partes iguales: los periodistas. La crisis económica y la revolución digital han hecho que el trabajo de periodistas agencias y departamentos de comunicación se haya convertido en todo un reto diario en el que salvaguardar los obstáculos es muy complicado. Así mismo, la relación entre periodistas y agencias de comunicación y departamentos de comunicación vive en un tira y afloja constante, donde las relaciones personales son las muchas muchas y las menos veces clave en la gestión de la información. El manual que ADECEC y Dircom acaban de presentar pretende servir de guía espiritual para ambos, y en cierto modo -por qué no decirlo- aprovechar para limar asperezas entre unos y otros. Recogemos el decálogo que los profesionales de la comunicación recomiendan a los periodistas ¿Qué le pide un dircom/profesional de agencia a un periodista ? -Respeta y comprende como informador a tu fuente. -El profesional de la comunicación es una fuente de información, no una barrera. Entiende mi punto de vista como empresa, valóralo como posible enfoque informativo y respétalo. -Sé objetivo con la información, el contenido y el mensaje, y cítame como fuente si procede en todos los casos. -Contrasta siempre con una o varias fuentes la información que vayas a publicar. -No establezcas categorías de profesionales en función de la empresa a la que representen (uno nunca sabe dónde va a estar después) -Di No desde un principio a los temas no relevantes. Ahorras tiempo y ayudas con ello al dircom/profesional de agencia. -Ten capacidad de autoevaluación, reconoce tus errores y plantea soluciones. -No facilitarte toda la información no significa mentir. Respétalo, pero nunca admitas un engaño. -Siempre que resulte necesario, comparte la información con el dircom/ profesional de agencia. No dejarás de publicarla, pero le darás opción a que responda y te dé una versión de contraste. Seguiremos informando

L'excab de premsa de Pujol assenyala Marta Ferrusola

Martes, 17 de febrero de 2015

El periodista i excab del gabinet de premsa del Departament de Presidència de la Generalitat Ramon Pedrós ha qualificat l'expresident català Jordi Pujol de "molt personalista" en la seva gestió i de "intimidatori" en la seva interlocució amb la premsa. Durant la seva compareixença davant la comissió del Parlament d'investigació sobre el frau i l'evasió fiscal que analitza el cas Jordi Pujol, Pedrós ha dit que "Pujol en el seu autoritarisme d'alguna manera condicionava, intimidava molt l'interlocutor, i això afectava al camp de la premsa". Pedrós ha reconegut que la confessió de l'expresident català sobre l'existència de comptes a l'estranger va ser "una gran decepció", encara que ha valorat Jordi Pujol com "el constructor de la Catalunya moderna" i li ha considerat un "estadista amb valoració política de 10". També ha revelat que existia cert "malestar" al departament de Presidència de la Generalitat amb el fet que la dona de Pujol, Marta Ferrusola, demanés "favors" a la Generalitat per als seus fills, però no ha concretat de quin tipus de peticions es tractava. De la seva experiència personal amb Ferrusola, ha explicat que un cop ella el va cridar directament per demanar-li un comunicat desmentint una informació publicada sobre els negocis dels fills de Pujol, i que en demanar-li una trobada per tenir dades que sustentessin el desmentiment ella va decidir anar directament al seu superior, llavors Joaquim Pujol. Ha explicat que Pujol tenia cert "complex de mal pare" perquè no havia pogut passar molt temps amb els seus fills, i ha interpretat que per compensar més tard els deixava fer sense ficar molt en les seves actuacions.

Periodistes lligats a 'El País' i 'La Vanguardia' inverteixen al setmanari 'Ahora'

Martes, 17 de febrero de 2015

El panorama periodístic segueix inquiet. I , L'Espanol, s'hi sumará aviat el setmanari Ahora, impulsat pel periodista Miguel Angel Aguilar. En aquest cas es tracta d'un setmanari en paper, amb la voluntat de publicar reportatges i informacions elaborades en profunditat. Alguns periodistes ja hi ha col·laborat, amb aportacions de 3.000 euros, que els han convertit en els primers socis del setmanari, i alguns d'ells ho fa des de capçaleres de paper que han anat perdent presència i influència. Entre aquests professionals o col·laboradors figuren noms lligats històricament al País i La Vanguardia, com Xavier Vidal-Folch; Soledad Gallego-Díaz, Xavier Mes de Xaxàs; Rosa Paz, Tomás Alcoverro o José Antonio Zarzalejos, en una aposta per un periodisme diferent, emmarcat a l'anomenat circuit de slow journalism, més reflexiu, amb l'ànim d'emmarcar i contextualitzar les informacions. Històrics del paper Aguilar, lligat també històricament a una d'aquestes capçaleres de paper, El País, assegura a les presentacions públiques del setmanari Ahora, amb distribució nacional, que el propòsit és el de recuperar el "periodisme de qualitat", davant els impactes que reben una "ciutadania atabalada" de forma constant. En una carta per recaptar fons per al projecte, que veurà la llum el proper l'abril, Aguilar anima a establir-se com a soci del setmanari. Les aportacions dels primers 120 socis van ser de 3.000 euros, amb un import total de 360.000 euros. El setmanari va aprovar una ampliació de capital per un import de 3,6 milions d'euros, que s'afegiran als 360.000 euros inicials. Suport públic En la llista de sortida també hi destaquen els noms de Pedro Almodóvar, Joaquín Almunia, Mercedes Cabrera, Javier Cercas, Nemesio Fernández Cuesta, Tomás de la Quadra Salcedo, José María Ridaó, Javier Solana, Carlos Solchaga, Julio Segura, Fernando Vallespín, Santiago Dexeus, Victoria Camps, Claudio Aranzadi, Óscar Alzaga, Rafael Arias Salgado, o Plácido Domingo.